

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **M. Š.**
zastoupen JUDr. Radkem Rozmánekem, advokátem
se sídlem v Olomouci, Švédská 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2017, čj. KUKHK-7141/DS/2017/GL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dobruška (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 10. 2016, čj. MUD 3904/2016 ODSVV/RP-6, a toto potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byla nařízena obnova řízení ve věci schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla tovární značky Volkswagen Touareg, VIN: x, jehož

technická způsobilost byla schválena rozhodnutím Městského úřadu Dobruška ze dne 2. 6. 2010, čj. MUD 2997/2010 OD/RA-2, které nabylo právní moci téhož dne. Jeho vlastníkem/provozovatelem je žalobce.

2. Správní orgán I. stupně obnovu řízení nařídil z moci úřední podle § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to na základě rozsudku Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014, čj. 10 T 46/2014-18856, který nabyl právní moci dne 29. 7. 2014. Dle tohoto rozsudku byl bývalý zástupce vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Dobruška shledán vinným spácháním trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), kterého se dopustil jako referent státní správy a samosprávy, za protiprávní schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla specifikovaného výše. Správní orgán poukázal na to, že okresní soud v uvedeném rozsudku učinil v části III. bodu 146 závěr, dle něhož zmíněný zaměstnanec vydal rozhodnutí o schválení technické způsobilosti zmíněného jednotlivě dovezeného vozidla, ačkoli věděl, že posuzované vozidlo nelze schválit k provozu na pozemních komunikacích, neboť k podané žádosti nebyly doloženy všechny zákonem stanovené doklady, případně musel mít z doložených cizojazyčných registračních dokladů důvodné pochybnosti o jejich pravosti a původu, přičemž tento stav vědomě nijak neřešil. Žalovaný pak v odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznil, že o obnově řízení správní orgán ve smyslu ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu rozhodne z moci úřední v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, přičemž tato skutečnost byla bez pochybností doložena předmětným rozsudkem okresního soudu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce včas podanou žalobou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu a žádal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení z důvodu nezákonnosti rozhodnutí a vad řízení. Nezákonnost rozhodnutí spatřuje v chybném posouzení podmínek pro nařízení obnovy řízení dle ustanovení § 100 správního řádu, vadu řízení pak v tom, že napadené rozhodnutí nemá náležitosti rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami, čímž rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností.
4. Žalobce uvedl, že žalovaný konstatoval závěr, který učinil trestní soud, avšak z tohoto rozhodnutí neplyne, jaké stanovené doklady nebyly doloženy, příp. jaké měl mít zaměstnanec městského úřadu pochybnosti z doložených cizojazyčných registračních dokladů o jejich pravosti a původu. Žalovaný se tak nevypořádal s námitkami žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o nařízení obnovy řízení, neboť pouze obecně konstatoval, jaké doklady je ke schválení technické způsobilosti třeba předložit. Povinnost správního orgánu vypořádat se dostatečným a přesvědčivým způsobem s námitkami účastníků (§ 68 odst. 3 správního řádu) platí dle žalobce tím spíše pro odvolací správní orgán, neboť samotným smyslem a účelem odvolacího řízení je právě přezkum správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání. K tomu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. 47 A 32/2012.
5. Žalobce dále uvedl, že pokud chybějící listiny odvolací orgán konkrétně nezjistil, nemohl poměřovat veřejný zájem ani dobrou víru žalobce, jak namítal ve svém odvolání. Navíc se žalovaný problematikou poměřování veřejného zájmu a dobré víry vůbec nezabýval.

Odvolací orgán náležitě nevyhodnotil, v čem je dán samotný veřejný zájem na povolení obnovy. V tomto směru postrádá napadené rozhodnutí jakékoliv hodnotící úvahy odvolacího orgánu. Žalobce k dobré víře zmiňoval i vynaložené investice do předmětného vozidla, které dokladoval a je schopen i nadále dokladovat. Ani s těmito argumenty se správní orgány náležitě nevypořádaly.

6. Závěrem žalobce uvedl, že lze jednoznačně dovodit, že žalobci, jakož i dalšímu vlastníkovu v řadě svědčí dobrá víra a tato dobrá víra a vlastnické právo k předmětnému vozidlu by měly být chráněny. Je přesvědčen, že nařízení obnovy řízení představuje neoprávněný zásah do jeho vlastnického práva, který je v rozporu s čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval, co bylo důvodem nařízení obnovy ve věci rozhodnutí o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla, tj. osobního motorového vozidla tovární značky Volkswagen Touareg, VIN: x. Uvedl, že skutečnost, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem (§ 100 odst. 4 správního řádu) byla bez pochybností doložena rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou čj. 10 T 46/2014-18856, přičemž základní podmínkou pro nařízení obnovy řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu je, že předmětného rozhodnutí (zde o schválení technické způsobilosti) bylo dosaženo trestným činem.
8. Žalovaný dále uvedl, že i když ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu výslovně nepožaduje, aby byl na nařízení obnovy řízení v tomto případě dán veřejný zájem, v řešené věci lze takový veřejný zájem shledat, neboť by bylo v rozporu s ním, pokud by provozování vozidla bylo bez dalšího i nadále umožněno, ačkoli jeho technická způsobilost byla schválena v souvislosti s trestnou činností úřední osoby. Tímto způsobem nahlížený veřejný zájem nemůže být dle žalovaného převážen případnou dobrou vírou dotčených osob či jejich možnou újmou. Dodal, že v obnoveném řízení (§ 102 správního řádu) nemusí být nutně učiněn závěr o zrušení původního rozhodnutí. To vyplývá z toho, že v tomto řízení je rozhodováno dle skutkového a právního stavu platného v době vydání „nového“ rozhodnutí, nikoli rozhodnutí původního. Stejně tak je dle žalovaného namístež zohlednit změnu právní úpravy, která nastala k 1. 1. 2015, která částečně změnila náležitosti a podmínky rozhodování o schvalování technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla a která tak může dle okolností opodstatňovat závěr o „nezrušení“ schvalovacího rozhodnutí.
9. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, a že posoudil všechny relevantní skutečnosti. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (ničím nevyvráceným) skutečnostem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

11. Z předloženého správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti. V daném případě byla technická způsobilost jednotlivě dovezeného vozidla, tj. osobního motorového vozidla tovární značky Volkswagen Touareg, VIN: x, schválena rozhodnutím Městského úřadu Dobruška ze dne 2. 6. 2010, čj. MUD 2997/2010 OD/RA-2. Následně vyšlo najevo, že tohoto rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, což vyplynulo z rozsudku Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014, čj. 10 T 46/2014-18856, který nabyl právní moci dne 29. 7. 2014 a dle kterého byl bývalý zástupce vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Dobruška shledán vinným spácháním trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, kterého se dopustil jako referent státní správy a samosprávy, za protiprávní schválení technické způsobilosti zmíněného vozidla (viz část III. bod 146 rozsudku, dle něhož vydal rozhodnutí o schválení technické způsobilosti zmíněného jednotlivě dovezeného vozidla, ačkoli z titulu výkonu své funkce a postavení technika odboru dopravy a silničního hospodářství městského úřadu znal postup a podmínky při schvalování technické způsobilosti jednotlivě dovezených vozidel a věděl, že posuzované vozidlo nelze schválit k provozu na pozemních komunikacích, neboť k podané žádosti nebyly doloženy všechny zákonem stanovené doklady, případně musel mít z doložených cizojazyčných registračních dokladů důvodné pochybnosti o jejich pravosti a původu, přičemž tento stav vědomě nijak neřešil a nečinil žádné kroky ke zjištění skutečného stavu věci).
12. Správní orgán I. stupně po obdržení uvedeného trestního rozsudku oznámením ze dne 1. 9. 2016 zahájil řízení o obnově řízení ve věci schválení technické způsobilosti předmětného vozidla. K němu se žalobce prostřednictvím svého zástupce vyjádřil tak, že s obnovou řízení nesouhlasí, protože vozidlo nabyt v dobré víře. Následně dne 31. 10. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MUD 3904/2016 ODSVV/RP-6, jímž z moci úřední nařídil podle § 100 odst. 4 správního řádu obnovu řízení ve věci schválení technické způsobilosti předmětného vozidla. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
13. Žalobce v žalobě označil rozhodnutí za nezákonné. Nezákonnost spatřuje v chybném posouzení podmínek pro nařízení obnovy řízení dle ustanovení § 100 správního řádu.
14. Institut obnovy řízení upravuje správní řád v jeho § 100 a násl. Na danou věc dopadá jeho § 100 odst. 4, dle kterého *„o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Lhůta podle odstavce 3 začíná běžet dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku“*.
15. Mezi účastníky přitom není sporné, že technická způsobilost jednotlivě dovezeného vozidla, tj. předmětného osobního motorového vozidla tovární značky Volkswagen Touareg, VIN: x, byla schválena rozhodnutím ze dne 2. 6. 2010, čj. MUD 2997/2010 OD/RA-2, a že tohoto rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, jak vyplývá rovněž nepochybně z rozsudku Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014, čj. 10 T 46/2014-18856. V daném případě již správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí na straně 4 správně zdůvodnil nařízení obnovy řízení právě poukazem na zmíněný trestní rozsudek s tím, že mezi činnostmi úřední osoby, která byla v dané věci shledána trestně odpovědnou, a vydáním rozhodnutí o technické způsobilosti jednotlivě dovezeného předmětného vozidla, existuje bezprostřední příčinná souvislost. Správní

orgán I. stupně tedy splnění podmínky pro nařízení obnovy řízení zkoumal i odůvodnil zcela dostatečně.

16. Nutno uzavřít, že zákonná podmínka pro nařízení obnovy ve smyslu § 100 odst. 4 tedy byla jednoznačně splněna a správními orgány posouzena správně.
17. Žalobce současně označil za vadu řízení to, že napadené rozhodnutí nemá náležitosti rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, čímž rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Takto namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že z prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, jaké stanovené doklady nebyly doloženy, případně jaké měl mít zaměstnanec městského úřadu pochybnosti z doložených cizojazyčných registračních dokladů o jejich pravosti a původu.
18. Nutno přisvědčit výtce žalobce, že se žalovaný k této jeho námitce vůbec nijak nevyjádřil. To je tedy žalovanému nutno vytknout, nicméně taková konkretizace, jakou žalobce požadoval, nebyla v daném případě vůbec potřeba ani namístě. Z dikce ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu jednoznačně plyne, že podmínkou pro nařízení obnovy dle tohoto ustanovení je, že předmětného rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Pokud tedy bylo prokázáno pravomocným trestním rozsudkem, že konkrétního správního rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, správní orgán obnovu řízení nařídí a pro její nařízení je zcela irelevantní, jakými konkrétními kroky odsouzeného k tomu došlo, tj. zda vydal takové rozhodnutí bez doložení potřebných dokladů či zda měl mít pochybnosti (a konkrétně jaké) o dokladech předložených.
19. Žalobce dále vztahuje uvedené nezjištění chybějících listin k poměřování veřejného zájmu s jeho dobrou vírou, přičemž již ve vyjádření v průběhu správního řízení uvedl a doložil, že vozidlo řádně zakoupil, a zdůraznil, že se na žádné trestné činnosti nepodílel. K této otázce se rovněž vyjádřil dostatečně již správní orgán I. stupně, který v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 3 uvedl, že nezpochybňuje údaje uváděné žalobcem, avšak že tyto nejsou při rozhodování o nařízení obnovy řízení o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla relevantní. Rovněž se vyjádřil k otázce dobré víry (strana 3 a poté i na straně 4 rozhodnutí), a to že veřejný zájem v tomto případě nemůže být převážen dobrou vírou dotčených osob, protože by bylo v rozporu s veřejným zájmem, pokud by provozování vozidla bylo bez dalšího prověřeno i nadále umožněno, ačkoliv jeho technická způsobilost byla schválena v souvislosti s trestnou činností úřední osoby. Je však pravdou (jak žalobce namítá), že žalovaný se k této otázce v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž nevyjádřil.
20. Lze obecně zcela jistě souhlasit se žalobcem, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že nevypořádá-li se správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odvolací námitkou, může být tato skutečnost vadou řízení, pro kterou soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zruší. Žalobce v této souvislosti upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, čj. 7 As 17/2008-60 (všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Z něho vytvořená právní věta zní: „*Odůvodnil-li správní orgán své rozhodnutí pouze tím, že odkázal na rozsudek soudu v občanskoprávní věci, ve kterém se však soud spornou otázkou, jež byla stěžejní pro správní rozhodnutí, meritorně vůbec nezabýval a vyjádřil se k ní pouze hypoteticky, zatížil tím správní orgán své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.)*“. Jak tedy

i z poukazovaného rozsudku vyplývá, aby šlo o vadu řízení, pro kterou je nutno napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zrušit, musí jít o nevyporádání námitek pro posouzení věci stěžejních.

21. V projednávané věci je nutno konstatovat, že ze třech námitek, které žalobce vznesl v odvolání (tj. námitku vztahující se k otázce splnění technických podmínek vozidla na dalších STK, k poměřování dobré víry žalobce s veřejným zájmem a k nespecifikaci dokladů, které nebyly doloženy či které měly vzbudit pochybnosti), vypořádal žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí pouze první z nich, k dalším dvěma se nevyjádřil. Jak je již uvedeno shora, zbylé dvě námitky však byly v zásadě zodpovězeny již v rozhodnutí orgánu I. stupně, resp. poměřování újmy vzniklé žalobci s veřejným zájmem byla zodpovězena výslovně, otázka nespecifikace dokladů, které nebyly doloženy či které měly vzbudit pochybnosti, nebyla sice řešena explicitně, ale odpověď na ni vyplývá zřetelně z odůvodnění aplikace § 100 odst. 4 správního řádu a zdůraznění příčinné souvislosti mezi činností odsouzené úřední osoby a vydáním rozhodnutí o technické způsobilosti předmětného vozidla (strana 4 odůvodnění rozhodnutí). Navíc nelze přehlédnout, že šlo o námitky, které nebyly pro posouzení splnění podmínek nařízení obnovy stěžejní. Nespecifikace dokladů, které nebyly doloženy či které měly vzbudit pochybnosti, je totiž pro toto posouzení zcela irelevantní (k tomu viz shora) a poměřování újmy vzniklé žalobci s veřejným zájmem není v této fázi řízení (tj. při samotném nařízení obnovy) rovněž zásadní (k tomu viz dále).
22. Žalobce k otázce poměřování veřejného zájmu a jeho dobré víry poukazoval na ustanovení § 94 odst. 4 a § 102 odst. 7 správního řádu. K tomu krajský soud uvádí následující.
23. Institut obnovy řízení je upraven v hlavě X. části druhé správního řádu. Obnova řízení je rozdělena do dvou fází. V první z nich správní orgán rozhoduje o tom, zda vůbec bude obnova řízení povolena či nařízena, tj. zda jsou naplněny její předpoklady. Teprve je-li pravomocně rozhodnuto o povolení či nařízení obnovy řízení, nastupuje fáze druhá, v níž správní orgán rozhoduje ve věci samé. V nyní posuzované věci jde o rozhodnutí o nařízení obnovy řízení, tedy věc je v první fázi řízení.
24. Pokud jde o první ze žalobcem zmiňovaných ustanovení, tj. § 94 odst. 4 správního řádu, na něj odkazuje § 100 odst. 5 správního řádu, který stanoví, že „na obnovu řízení se obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5.“ Ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu přitom stanoví, že „jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.“ Dle odstavce 5 téhož ustanovení „při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99)“. Z uvedené citace („po zahájení přezkumného řízení“, „při rozhodování v přezkumném řízení“) tak vyplývá, že zmíněná ustanovení se uplatní zejména až ve druhé fázi řízení, tj. v řízení obnoveném. Uvedené lze dovodit rovněž z dikce ustanovení § 102 odst. 7 správního řádu, dle něhož „v novém řízení správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře“. I toto ustanovení se aplikuje až v řízení obnoveném, nikoliv již v první fázi, tj. při posuzování důvodů svědčících pro nařízení obnovy. Žalobci tudíž nic nebrání bránit svá práva v řízení obnoveném.

Nařízení obnovy řízení proto nemůže představovat ani neoprávněný zásah do jeho vlastnického práva dle Listiny základních práva svobod.

25. V projednávaném případě je přitom zjevné, že správní orgány, tedy přesněji správní orgán I. stupně, se i v první fázi obnovy řízení (tj. při jejím nařízení) otázkou posouzení dobré víry žalobce a veřejným zájmem zabýval. Došel přitom pro tuto fázi řízení k dostatečnému závěru, když upřednostnil (i s odkazem na relevantní judikaturu) zájem veřejný. I dle krajského soudu je v daném případě dán na obnově řízení veřejný zájem. Bylo by totiž v rozporu s veřejným zájmem, aby předmětné vozidlo bylo provozováno na pozemních komunikacích na základě rozhodnutí, kterého bylo dosaženo trestným činem. Vozidlo, jehož technická způsobilost byla schválena v rozporu se zákonem o podmínkách provozu, nemůže být bez dalšího ponecháno v provozu na pozemních komunikacích.
26. Krajský soud dále vycházel i to, že dle ustálené judikatury správních soudů tvoří rozhodnutí orgánu I. a II. stupně jeden celek, proto je nutno z tohoto pohledu nahlížet i na odůvodnění těchto rozhodnutí a jako celek je posuzovat. Z tohoto pohledu pak považuje za podstatné, že žalobcovy námitky, které vznesl v průběhu správního řízení (tj. i v odvolání), nezůstaly *de facto* zcela bez povšimnutí. Přestože žalovaný své rozhodnutí neodůvodnil řádně a zcela v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, tato jím způsobená vada řízení, neměla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. I kdyby totiž žalovaný řádně a pečlivě odůvodnil své rozhodnutí, nemohl by (a to ani v případě nového rozhodnutí) dospět k jinému stanovisku a na závěru ve věci by se nic nezměnilo. Je tedy pochybením žalovaného, že se nevyjádřil výslovně k uvedeným dvěma odvolacím námitkám, avšak toto jeho pochybení za shora popsané situace nemohlo mít na zákonnost samotného rozhodnutí ve věci žádný vliv.
27. Poukaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. 47 A 32/2012, je pro danou věc nepřiléhavý, neboť v tam řešené věci šlo o nevypořádání se s odvolacími námitkami zcela stěžejními pro posouzení věci (konkrétně ve vztahu k samotnému posuzování povolení stavby) a z odůvodnění rozhodnutí nebyly dostatečně zřejmé úvahy správního orgánu, proč stavba povolena být nemohla. Jak je již shora uvedeno, v nyní projednávané věci nebyly odvolací námitky takto stěžejní, tedy o zmíněnou situaci nešlo.
28. K žalobcem předloženému stanovisku a zprávě Veřejného ochránce práv (dále jen „VOP“) nutno předně připomenout, že nejsou pro soud nijak závazné. Z předložených listin vyplývá, že VOP na základě podnětu v obdobných věcech provedl šetření zaměřené na to, zda rozhodnutí o odvolání splňuje zákonné náležitosti dle § 68 správního řádu, přičemž dospěl k závěru, že krajský úřad jako odvolací orgán pochybil, jestliže v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nevypořádal explicitní námitku odvolatele (jež se týkala ochrany dobré víry), takové rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné. K tomu krajský soud podotýká, že z předloženého stanoviska ani ze zprávy o šetření není zcela zřejmé, jak byla odůvodnění správních rozhodnutí konkrétně koncipována (včetně odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně). Krajský soud tak ke stanovisku VOP poznamenává, že obecně lze bezpochyby souhlasit s jeho závěry o nutnosti řádně odůvodňovat správní rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání se s námitkami obsaženými v odvolání, přičemž nedodržení takového postupu je vadou, která může v určitých případech způsobit i nepřezkoumatelnost

rozhodnutí. V nyní projednávaném případě však shora popsané procesní pochybení žalovaného nemělo ve svém důsledku vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

V. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. srpna 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu